

ligt Behag i den nuværende Regering, nu vel, saa kan han have Lov at sige det. Men der var i Talen andre Ting, som maatte vække store Betæneligheder fra dansk Side. Rigskansleren klassificerede, særlig i sin Tønder-Tale, Tysklands neutrale Nabostater og deres Holdning under Krigen og satte Danmark og Sverige øverst som Tysklands Venner. Han brugte endogsaa saa stærke Ord som: „Under Krigen har vi ingen Venner haft undtagen Danmark og Sverige“. Det minder mig om en Udtalelse, der i sin Tid blev fremsat af Kejser Alexander III, da han betegnede Fyrst Nikita af Montenegro som Ruslands eneste Ven. (*Slengerik: sande Ven.*) *Eneste Ven*, det var netop det, der var det ejendommelige! Og Rigskansleren udførte det videre saadan: Danmark havde vist Venskab for Tyskland og ydet det værdifulde Tjenester. Her i Landet ved vi ikke af andet, end at Danmark har indtaget en korrekt neutral Holdning. Vi ved ikke af særligt Venskab og særlige Tjenester, men vi ved af, at Regeringen altid har traadt frem med det Program, som er blevet fuldt ud billigt her i Rigsdagen, at vi skulde hævde en fuldt ud ligelig og upartisk Neutralitet til alle Sider, en korrekt Opretholdelse af vore Neutralitetsforpligtelser. Derfor finder jeg, at allerede denne Udtalelse af Hr. Rigskansler Bauer ikke er egnet til at gavne Danmark i nærværende Øjeblik — derom kan vi vel praktisk talt alle være enige —, og jeg haaber, at heller ikke Realiteten i den har været berettiget, hvilket jo vilde forudsætte en vis Hældning. Jeg finder, at denne Udtalelse straks efter dens Fremkomst burde have været klart og utvetydigt imødegaaet af den højtærede Statsminister med en bestemt Henvi- sning til, at Danmarks Politik under Krigen har været den ligelige, korrekte Neutralitetspolitik og ingen anden.

Men endnu langt mere betænelige er dog de Fremtidsforventninger, som Hr. Rigskansler Bauer har udtalt. Han taler om „Stridsspørgsmaal, som bør løses i Broderkærlighedens og Forstaelsens Aand“, og hvad det er for Stridsspørgsmaal, lader han ikke nogen være i Tvivl om, idet han tilføjer: „Det vil væsentlig afhænge af den danske Regering, hvorledes Afstemnings- udfaldet“ — altsaa i det sønderjyske Afstemningsomraade — „senere bliver ud- lagt, og til hvilke Afgørelser den interna- tionale Kommission senere skal komme“. Og han gaar videre endnu, idet han i sin Tønder-Udtalelse siger: „Vi Tyskere finder

det uretfærdigt, at den helt tyske By Tøn- der ligger i første Zone, der jo i sin Hel- hed vil tilfalde Danmark. Hvis den dan- ske og den tyske Regering efter Afstem- ningen her og i andre vanskelige Grænse- spørgsmaal kunde naa til en fælles Over- enskomst og en fælles Optræden, er det min Overbevisning, at man i Paris vil tage Hensyn til de Ønsker, hvorom vi kan enes“. — Jeg maa tilstaa, jeg begriber ikke, at Statsministeren ikke bestemt har til- bagevist dette. (Hør!). Jeg ventede det, da jeg saa, at den højtærede Statsminister tog Ordet i Ringsted angaaende det søn- derjyske Spørgsmaal, og i alt Fald ven- tede jeg det i den Udtalelse, han forleden Dag fremkom med her paa Rigsdagen, men det kom ikke, og jeg gentager, disse Udtalelser kan ikke staa uimodsagte fra den danske Regerings Side. Bauer øn- sker, det lægger han ikke Skjul paa i no- gen af sine Taler, at Flensborg og Tønder og store Dele af deres Opland skal blive ved Tyskland. Naar han altsaa taler om, at den danske Regering i broderkærlig Forstaaelse med Tyskland skal øve Indfly- delse paa, hvordan Afstemningsresultatet skal udlægges, og til hvilke Afgørelser den internationale Kommission skal komme, behøver man ikke at tvivle om hans Men- ning med disse Ord. Den kan kun være, at den tyske Rigskansler venter, at den danske Regering skal medvirke til, at det mindst mulige af Afstemningsdi- strikterne skal komme til Danmark, og mere end det! Ogsaa efter første Zone strækker Hr. Rigskansler Bauer sin „Broderhaand“ ud. Han udtaler Haabet om, at den danske og tyske Regering vil naa til en fælles Overenskomst og en fælles Optræden overfor Fredskonferencen i Paris med det Formaal, at Tyskland beholder den helt tyske By Tønder, det vil sige, han opfordrer den danske Regering til sammen med Tyskland at arbejde paa overfor de allierede og associerede Magter at faa Tønder og maaske flere af første Zones Egne udskilt, saaledes at Tyskland vil kunne beholde dem. Med andre Ord, det, han ønsker, er, at der skal finde en Samvirken Sted mellem den danske og den tyske Regering med det Maal at æn- dre Fredstraktaten paa et afgørende Punkt, saaledes at Tønder ikke, saaledes som det er Fredstraktatens Mening, deler Skæbne med det øvrige Nordlesvig Nord for første Zones Sydgrænse. Det er dette Tønder, som vor egen Regering efter sin offentlige Udtalelse gennem Ritzaus Bureau den 24. Januar, saa vidt jeg husker, er-